

יבית אומר

עלון שבועי לכבודו של רבנו הגדול
מרז רבי **עובדיה יוסף זצוק"ל**

פרשת ויצא
כסלו תשפ"ג
גיליון מס' 434

דבר העורך הרב יצחק בר זכאי

ויצא יעקב מבאר שבע (כ"ח, י')

יעקב יוצא בשליחות יצחק אביו לבית לבן, לקחת לו משם אשה, ומצווהו לא תקח אשה מבנות כנען. וכן מצאנו שאברהם השביע את אליעזר עבדו לבל יקח אשה לבנו מבנות כנען, ולכאורה מה היתה חששם של האבות שלא להתחתן בכנען, וחפצם עז להתחתן דוקא במשפחתם, והרי הללו עובדי ע"ז והללו עובדי ע"ז?
הסביר רבינו ניסים (דרשות, דרוש ה') כי אעפ"י שהאדם הוא בעל בחירה, מ"מ לא יוכל לכפור בשום פנים שלא יהא לאדם משיכה אחר מזג למידות טובות או רעות.

ותכונות אלו נמשכות ומשתלשלות **מאבות לבנים**,

לפי שהן טבעיות נמשכות אחר המזג ולזה היו **בני כנען מוטבעים בתכונות רעות**, והיו האבות בוחרים להתקרב למי שאינו מוטבע באותן תכונות רעות **אעפ"י שהיו עובדים עבודה זרה**, והם כמו חולי הגוף הנקראים **חוליים תורשתיים** כמו האכזריות, הקנאה, ולכן חששו שימשך לבניהם, ע"כ.

ומבואר היסוד: כשהאב מנתך את בניו בילדותם למדות טובות, הוא מעביר בתורשתיות תכונות אלו לבני בניו עד סוף כל הדורות.

ומאידך גם מידות רעות מושרשות לבני בניו דוגמת בנות כנען שביקשו להתרחק מהם ומזרעם. העובד לתיקון מדותיו יפנים וידע שלא רק בעצמו ובני בתו הוא עוסק אלא בערך נצחי, ורווחיו **לדורי דורות**.

שבת שלום!

שעון חורף:

שקיעת החמה - 16:40

נץ החמה - 6:21

סו"ז ק"ש: מג"א - 8:21 הגר"א - 8:52

סוף זמן תפילה: הגר"א - 9:44

צאת שבת - 17:11

זמן ר"ת במוצ"ש - 17:44

[סו"ז ברכת הלבנה רביעי כל הלילה]

פנינים מתורתו על פרשת השבוע

סלם ארצה וראשו מגיע השמימה (כ"ח, י"ב)

כתב מרן זיע"א: האדם בעולם הזה, הוא כסולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, תפילות ותחנונים מגיעים לשמים, כל אחד כפי כוחו, ואף המעט יהא נחשב להרבה, והסביר רבינו האר"י הקדוש לפני כארבע מאות שנה, לפי שהקליפה גברה כך כך, שהמעט שנעשה בדורנו נחשב כהרבה מאוד בדורות הראשונים, ואיתא במדרש שיר השירים: ראשך עליך ככרמל ודלת ראשך כארגמן – אמר הקב"ה לישראל: בני, ראשך – לשון רש, העני שבכך חשוב בעיני כאליהו בהר הכרמל, והדלים שבכך כדניאל איש חמודות, שאמר המלך שילבישוהו בגדי ארגמן, וזהו שנאמר: ודלת ראשך כארגמן. ובדורנו שלצערינו ולדאבון נפשנו הקליפה גוברת, כל אחד שעושה מעשים טובים לשם שמים, אפילו הם דברים מועטים – נחשבים להרבה, ובפרט מי שעושה חיל בתורתנו הקדושה, כל הדברים הללו עולים לריח ניחוח לפני הקב"ה.

(חזון עובדיה ארבע תעניות עמ' תק')

והנה מלאכי אלוקים עולים ויורדים בו (כ"ח, י"ב)

הקשה מרן זיע"א: בגמ' (שבת פ"ט) מובא שאמר משה למלאכי השרת: כלום קנאה יש ביניכם? ומשמע שאין קנאה במלאכים, ויש להעיר לכאורה ממה שאמרו (חולין צ"א): "והנה מלאכי אלוקים עולים ויורדים בו" – תנא – עולים ומסתכלים בדיוקנו של מעלה (דיוקנו של יעקב שחקוק על כסא הכבוד) ויורדים ומסתכלים בדיוקנו של מטה, בעו לסכונה (רצו להזיקו מחמת קנאה) מיד: והנה ה' ניצב עליו לשומרו, הרי שיש קנאה בליבם של המלאכים ויש לתרץ: שעל כל פנים **בינם לבין עצמם** אין קנאה, שהקב"ה עושה שלום במרומיו.

(מאור ישראל שבת פ"ט)

ויקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום ואנכי לא ידעתי (כ"ח, ט"ז)

הסביר רבינו הגדול: דהנה במרכבה שהוא כסא הכבוד נמצאים 4 אופנים, פני **כרוב** לאחד, פני **נשר** לאחד, פני **אריה** לאחד ופני **יעקב** לאחד, שהוא רביעי למרכבה. ובתחילה לא ידע יעקב אבינו שדמות דיוקנו חקוקה בכסא הכבוד, אבל המלאכים כן ידעו על כך והתפלאו על כך ורצו להזיקו. וזהו כוונת הפסוק ומלאכי אלוקים **עולים ויורדים** בו – דהיינו ביעקב שהיו המלאכים עולים למעלה ורואים את דמותו של יעקב, ויורדים למטה ורואים שוב את דמותו של יעקב, ורצו המלאכים להזיקו, ולכן והנה ה' ניצב עליו – פירש"י לשומרו מן המלאכים, ולכן יעקב כשקץ משנתו, אמר "אכן יש ה' במקום הזה" "אכן" – ר"ת אריה כרוב נשר – זה ידעתי שיש, אבל "ואנכ"י" – ר"ת אריה כרוב נשר יעקב – שגם דמות דיוקני שם זה לא ידעתי.

ותאמר הפעם אודה את ה' על כן קראה שמו יהודה (כ"ט, ל"ה)

אמרו חז"ל (ברכות ז'): מיום שברא הקב"ה את עולמו לא היה אדם שהודה להקב"ה עד שבאה לאה והודתו, שנאמר: הפעם אודה את ה' **וביאר מרן זיע"א**: הן אמת שהיו עוד שהודו להקב"ה קודם לאה, אלא שמעלתה של לאה גדולה יותר, משום שאף אם הביע משהו תודה להקב"ה מ"מ זה היה רק **לשעתו** אבל לאה נתנה הודאה לה' לעולם, כי יהודה נקרא על שם ההודאה לעולם, להזכיר תודתה לה' כל ימי חייו. (מתוך כתב יד קדשו)

מעשה רב

סיפר רבי אברהם יוסף שליט"א בנו של מרן
אבא היה רב ראשי לתל אביב ואני הייתי ממש צמוד אליו שם, ראיתי את ההנהגה שלו, הן כלפי הרבנים. הן כלפי מערכת הכשרות. אפיזודה אחת קטנה שהייתה לי מאוד מאוד מורת דרך, זרקור איך להתנהג: הוא ערך ביקור בתנובה, אחד ממנהלי המחלקות, היה מתפלל איתי, הוא בא אלי בשבת ואומר לי: 'עשו קרקס מאבא שלך, עשו לו הצגה,

את האמת לא הראו לו, היו הרבה דברים שהיה צריך להראות לו ולא הראו לו. אני לא שאלתי יותר מדי שאלות, הלכתי לאבא שלי, אמרתי לו, 'אבא, ככה סידרו אותך? נתת להם שיצחקו עליך? והוא אומר לי 'במה? אמרתי לו 'אני לא יודע, נדמה לי שעשו עליך הצגה שם', אמר לי: 'כן נכון, הם עשו הצגה, אבל אני מעבר להצגה **הסתכלתי ימינה ושמאלה** ואם תרצה אני גם אתן לך פרטים שראיתי שהם לא הראו לי,

והוא רשם לי על נייר חמישה דברים.
פניתי לאותו מנהל מחלקה, אתה מדבר על זה ועל זה, הוא אומר לי: 'בדיוק, מאיפה אתה יודע?' זו עין בוחנת. לתת להם להרגיש: הצלחתם לעבוד עלי, אבל את הדרוש תיקון אני כבר אעשה. **אני כבר אשתדל בדרך שלי,** עם הממשיחים, עם הרבנים שאחראים. זו דרך חכמה כך, לא ללכת במלחמות, במלחמות תמיד מפסידים, לא צריכים את האנטי".

עוד סיפר

פעם אחת אבא זצ"ל שאל אותי כמה תלמידים באים אליך לשמוע שיעור השבתי **לו עשרה,** ואז אחי הגדול רבי יעקב זצ"ל התפאר ואמר **אצלי באים מאה,** (היה זה בשעור בבית הכנת בורוכוב, שם מסר אחי את השעור במקומו של אבא)

אבא שחש שאולי ירד לי החשק רצה לעודד אותי הוא פנה לאחי יעקב ואמר לו **"המאה שלך הם מאה שלי,** אבל העשרה שלו הם עשרה לו תראו איזה מבט, איזה יכולת לעודד.

עוד סיפר

פעם אחת שלח אותי אבא להתזיר ספר לבית מסחר ספרים 'העור', זה היה ממש בסוף רחוב זוננפלד, אני מביא את הספר ושואל איפה נמצא בעל הבית, הוא ניגש אליי ואומר לי זה אני, אני אומר לו אבא שלח אותי עם הספר, הוא אומר לי, 'מי זה אבא? אמרתי לו, ואז הוא אומר לי **'אתה לא מכיר את אבא שלך',** חייכתי, אני לא מכיר את אבא שלי? 'כן, בוא תשמע', והוא מתחיל לספר: 'אתה רואה את הסולם הזה? אבא שלך היה עומד ליד הסולם הזה, עם הספר ביד שלו הוא לומד, **נכנס לכאן הרב בענגיס מהעדה החרדית,** ראה את האברך הצעיר, עם הספר ביד, כל כמה דקות הופך דף, ואז הוא אומר לי, תגידי לי, אין לכם מה לעשות (אז ספר היה בעל ערך, כי הנייר היה מתפורר, זה לא היה קל למצוא ספרים, כל ספר היה יקר מאוד) ככה אתה נותן לו לדפוף? אמרתי לו: כבוד הרב, תלך תראה איזה ספר יש לו ביד, תראה איזה תשובה, **תנסה להזכיר איזו תשובה שלפני כן,** תשאל אותו ותראה מה יהיה.

זה היה נודע ביהודה, הוא הסתכל באיזה סימן, זכר סימן שלפני כן והחל לשאול את אבא, 'מה דעת כבודו בעניין זה וזה?', אבא אמר לו: 'כן, יש פה תשובה, **וציטט לו את כל התשובה בעל פה.** הרב בענגיס היה כולו מלא התפעלות, 'מאיפה צילם את הכל, איזה אדם זה, איך הוא ציטט את הכל מאיפה הוא ידע את הכל? זה אבא שלך! אבא שלך היה לוקח ממני ספר בלילה מחזיר לי אותו כשהוא כבר גמר את הכל, צילם את כולו זה אבא שלך! חזרתי הביתה באתי לספר לאבא שלי, והוא השתיק אותי, **'מה אתה מדבר שטויות? תלך מפה!'**

סיפר עו"ד ניסן שריפי הי"ו

במשך שנים רבות אני משמש כעורך דין בעיר נתניה, ובי"ה יש הצלחה רבה בעתירות שונות שהגשנו למען הקמת בתי כנסת ועוד דברים למען צרכי הדת.

בשנת 2009 קרא לי **שר המשפטים** דאז פרופ' יעקב נאמן ואמר לי: ניסן, אתה הרי מומחה לעניני מיסים, ומומחה לתכנון ובניה ואנחנו צריכים שופט בבית משפט העליון לצורך זה, אז אולי תגיש מועמדות **ונידאג לבחור בך.**

ואני הלכתי להתייעץ עם מו"ר **רבי עובדיה יוסף זיע"א** ומיד כששאלתי אותו על כך: הוא נתן לי סטירות בשתי הצדדים ואמר לי: תדע לך ניסן, נכון שהרבה אנשים יקראו לך כבודו, כבודו אבל כשתגיע למעלה **תיצלה באש הגהינם** ואל תיקרא לי לעזור לך, וששמעתי כך אמרתי לו מיד, כבי' הרב קיבלתי, אני נשאר עו"ד ולא הולך להיות שופט.

דעת תורה בעניני שידוכים

ממרן הגאון רבי חיים קניבסקי זצ"ל – כפי שהשיב לשאלות המצויות בחיי היום יום.

***שאלה:** מה הדבר החשוב ביותר לברר על בחור בשידוכים?

תשובה: את היראת שמים שלו.

***שאלה:** באיזו דרך לברר על היראת שמים?

תשובה: החברים יכולים לדעת, החזון איש היה אומר שלגבי יראת שמים יש לראות **כיצד הוא מתפלל.**

***שאלה:** ניכר על הבחור שהוא מתמצא במה שקורה בעולם וזה מענין אותו, האם לחשוש **לחוסר** אהבת תורה?

תשובה: לא **חוסר** הוא כנראה רוצה לדעת על מה צריך להתפלל.

***שאלה:** הבחור מיוחד, אך **ממשפחה מודרנית,** האם לגשת?

תשובה: אם הוא מיוחד הוא הסתדר עם הענין, ולא להוריד.

***שאלה:** בחור מאוד חיובי, אך **בחיצוניותו כלל לא,** וקשה לי לחשוב להיות אשתו, האם להתגבר על זה?

תשובה: אם הוא בחור טוב, זה לא יפריע לה.

***שאלה:** איך אפשר להיות בטוחה שזה השידוך שלי?

תשובה: יש עצה להיות בטוחה, אם זה **נגמר ונהיה.**

***שאלה:** האם יש עצה או סגולה שיכולה לקרב את השידוך, חוץ מתפילה כמובן?

תשובה: אין שום דרך מחוץ מתפילה.

***שאלה:** אין לי כ"כ הצעות, ומה שכבר מגיע זה בחורים פשוטים משייבה פשוטה, מה לעשות?

תשובה: להתפלל באלוקי נצור, ותגידי בפה ולא במחשבה.

***שאלה:** שאיפותי גדולות, אך הבחורים המיוחדים דרישותיהם הכספיות גבוהות, האם להתפשר?

תשובה: עם תפלה אפשר להשיג הכל, שתתפלל שה' יתן לה משאלות לבה.

***שאלה:** המצב הכללי בבית קשה, האם צריך להתפשר באיכות של הבחור?

תשובה: אין יתחייב על מה שלא יכול, ומוכרח לקחת בחור יותר פשוט.

***שאלה:** אני מאורסת ולקחנו על עצמנו חובות, הציעו לי עבודה טובה במקום לא חרדי, מה לעשות?

תשובה: לא להכנס לעבודה כזו, יש בזה סיכון וא"א להכנס בשביל פרנסה לסיכון על אידשקייט.

***שאלה:** האם מותר להוסיף קצת בשבח בחור ששואלים על שידוך?

תשובה: כיון שבדרך כלל רגילים להוסיף אם יגידי בדיוק נמצא שמוריד ממנו, כי השומע יודע שמוסיפים, וא"כ זה לא שקר.

***שאלה:** בת שנחשבת חלשה בלימודים ובכשרונות, אבל **בעלת מידות וירא"ש,** האם לאמר שהיא חלשה?

תשובה: וכי בת צריכה לדעת ללמוד? לא צריך לאמר כלום.

***שאלה:** חוסר בריאת שמים, צניעות, אמונת חכמים, אהבת תורה, האם לאמר בשידוך?

תשובה: ודאי צריך לאמר.

***שאלה:** האם מותר לאמר בבירורים בשידוכים שהבת **מודרנית?**

תשובה: צריך לאמר את האמת שהיא מודרנית.

(מתוך הספר **כל משאלותיך**)

(מתלמידו המובהק **רבי אליהו מן שליט"א**)

פינת ההלכה

דיני בשמים, והדלקת נר הבדלה

* **הטעם שמברכין על הבשמים בהבדלה במוצאי שבת** הוא לפי שכל אדם מישראל זוכה לנשמה יתירה בשבת כל איש לפי מעשיו, והיא **מסתלקת** במוצאי שבת, ונפשו של אדם עגומה עליו, ולכן מברך על הבשמים ומריח כדי **שתתישב דעתו** עליו.

* ולענין נשמה יתירה **ביום טוב**, כתבו התוס' ביצה ל"ג דביו"ט ליכא נשמה יתירה וכ"כ הרשב"א (פסחים קב) שלכן לא מברכין על הבשמים במוצאי **שבת שחל בו יום טוב**, ואולם בזוה"ק (פרשת לך לך דף פא) מבואר שיש נשמה יתירה ביו"ט, ויש שתירצו שיש דרגות רבות בענין הנשמה היתירה, ובשבת הנשמה יתירה גדולה הרבה יותר מהנשמה יתירה שביו"ט, כמו שיש דרגות שונות בענין השראת השכינה (עיין יביע אומר ח"ה יו"ד סי' כ"ו).

* אין מחזירים על הבשמים לברך עליהם במוצאי שבת, ואם אין לו "**בשמים**" יברך ברכת הבדלה בלי בשמים, והוא הדין לברכת "**מאורי האש**" שאם אין לו נר אין צריך לחזר אחריו, ויעשה הבדלה בלי ברכת מאורי האש.

* **צלוחית של בושם**, אחר שהורק ממנה הבושם, אף שיש בצלוחית ריח טוב, **אין מברכין עליו**, וכן ריח טוב שניתן בתוך הטבק **אין מברכין עליו**.

* **נהגו לברך על הדס** עד כמה שאפשר, וכתב מרן הבית יוסף ששמע הטעם משום שנאמר "תחת הסרפד יעלה הדס" וסמך ליה שומר שבת מחללו (ישעיה נה יג).

* **מי שאינו מריח** פטור מברכת הבשמים, ואינו מברך על הבשמים, אא"כ להוציא בני ביתו **הקטנים** לחנכם במצוות.

* מברכים על הנר "בורא מאורי האש" בברכת ההבדלה, לפי שהאור נברא ע"י אדם הראשון במוצאי שבת.

* **אף הנשים** חייבות לברך ברכת "מאורי האש" וכן המנהג.

* מצוה מן המובחר לברך על **אבוקה** של אש (פסחים קג) וכתב המאירי שם שהואיל ונוסח הברכה בורא **מאורי האש**, יורה על מאורות הרבה ובאבוקה ניכרים בה יותר, והרמ"א בהגה"ה (סי' רחצ סד) כתב נר שיש לו שתי פתילות מקרי אבוקה, וכתב על זה המג"א שצריכים להיות **מדובקים** יחד שאז יהיה מאורות הרבה, אולם בחידושי ר' עקיבא איגר השיג על דברי המג"א והעלה שאין צריך שיהיו מדובקים יחד, ועכ"פ היכא דאפשר טוב שיהיו מדובקים יחד.

* **נהגו להסתכל** בכפות הידיים ובציפורנים כדי שיוכל להנות מן האור, וכן בין הציפורן לבשר וכתב המאירי (עמ' קצט) וז"ל: שאדם הראשון קודם שחטא היה כל עורו דומה לציפורן, וכשחטא הופשט ממנו, ולא נשאר ממנו אלא בראשי אצבעותיו, וכשנברא האור במוצאי שבת נסתכל בידיו וראה שנשאר לו ממנו, ושמח, ומתוך כך נהגו להסתכל בציפורן.

* **אין מברכין על הנר** עד שיאותו לאורו, דהיינו **שיהיה סמוך** לנר שיוכל להבחין בין מטבע של מדינה זו למדינה אחרת.

* **נר שהודלק בשבת** אפילו הודלק ע"י גוי אין מברכין עליו, אבל נר שהודלק לצורך חולה שיש בו סכנה מברכין עליו, ואף בדיעבד מי שבירך על נר שאין מברכין עליו לא יצא [וכתב הגאון רע"א בהגהותיו (סי' רחצ ס"ק) שנראה שצריך לחזור לברך גם **בורא פרי הגפן**, שכיוון שבברכת מאורי האש לא יצא, ממילא הוי הפסק בין ברכת בפה"ג לטעימה עיי"ש, ובודאי שדברי הגרע"א **עיקר להלכה ולמעשה**].

* **נר שהודלק לכבוד** ולא להאיר, כגון שהודלק לכבוד **חתן וכלה**, או לעילוי **נשמת מתים**, אין מברכין עליו.

* אין מברכין מאורי האש על **אור חשמל**, ומ"מ הרגיל במשקפיים אין צורך שיסיר משקפיו בעת ברכת מאורי האש כדי שיראה את השלהבת במו עיניו ללא חציצה, והוא הדין גם אם הנר נמצא בחדר אחר, והוא רואהו דרך חלון של זכוכית אפשר לברך עליו, ואין להקפיד אלא כשהאש עצמה בתוך זכוכית, אבל כשהנר גלוי במקומו ורואהו ע"י משקפיו או דרך החלון מותר.

(חזון עובדיה שבת חלק ב')

כינור הידתי

מהו מקור הפתגם?

1. **אב אחד** יכול לפרנס עשרה בנים, ועשרה בנים אינם יכולים לפרנס אב אחד
2. **דברים היוצאים** מן הלב נכנסים אל הלב
3. **האמת לא** ביישנית ולא פחדנית
4. **העולם הזה** דומה לסולם זה עולה וזה יורד
5. **הכסף הוא** ראש המדברים בכל מקום
6. **רוב כהנים** עשירים הם
7. **רצונו של אדם** זהו כבודו
8. **שינה בשבת** תענוג
9. **שקר אין** לו רגליים
10. **שער שאינו** פתוח לצדקה, פתוח לרופאים

תשובות

1. **כתב השל"ה הקדוש** (שער האותיות אות ד') שמעתי אומרים: כשבא יעקב למצרים לסמוך על שולחנו של יוסף בנו אמר יעקב: "אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך", כלומר, הוא בעיני קשה כמות שהוכרחת לי לבא אליך. אמרו במשל: אב אחד מפרנס עשרה בניו באהבה, ועשרה בנים לא מפרנסים באהבה אב אחד.
2. **כתב רבינו תם** בספר הישר (שער י"ג): כאשר אדם ייסר לתלמידו, אל ישכח לייסר נפשו עמו כי לא נכון לאדם לייסר לזולתו במה שהוא אינו עושה, **כי כל דבר שיצא מן הלב – יכנס ללב.**
3. **כתב בשו"ת התשב"ץ** (ח"ד, חוט המשולש סי' ה') הייתי רוצה לראות את ראיותיו מן הפוסקים, ולא שיחלק חילוקים מדעתי כאילו דבריו מסורים לו מסיני וכו' ואע"פ שאומר שהוא מכירנו ואוהבנו – **האמת לא ביישנית ולא פחדנית**, והיא אהובה יותר ממנו.
4. **במדרש תנחומא** (מטות ס"ו) שאלה מטרונותא את רבי יוסי בן חלפתא, בכמה ימים ברא ה' את עולמו השיב לה: לששת ימים, ושוב שאלה ומאותו יום מה הוא עושה השיב ר' יוסי: **יושב ועושה סולמות מעלה לזה ומוריד לזה**, לכן נאמר: כי אלוקים שופט זה ישפיל וזה ירים, נוטל נכסים מזה ונותן לזה.
5. **במשנה קידושין ב'**: האשה נקנית בכסף, בשטר, ובחזקה וכתב שם המאירי: והקדים את הכסף, מפני שהוא ראש המדברים בכל מקום.
6. **כתב הרמב"ן** (דברים ל"ג, י"א) בשם הספרי: בברכת משה רבינו את הלווי אמר: בך ה' חילו – נכנסים מכאן אמרו **רוב כהנים עשירים הם.**
7. **מסופר בירושלמי** (פאה פ"א) כשהיה חוזר ר' ישמעאל מבית המדרש היה אמו רוחצת רגליו ושותה את המים וכשרצה לה ר' ישמעאל, אמרו לו חכמים: **הואיל והוא רצונה – הוא כבודה.**
8. **כתב השל"ה הקדוש** (שבת, נר מצוה נ"ג) שינה בשבת תענוג ובלבד שלא ירבה בה יותר מדאי.
9. **בתקוני הזהר** (כ"ז) ואיהו נחש שדיבר שקר על קב"ה – השקר אין לו רגליים כך הנחש אין לו רגליים על גחונך תלך.
10. **כתב החיד"א** (פתח עניים ב"ק פ"ה) שמעתי משם גדול אחד שפירש: שמי שאינו עושה צדקה עם העני בחושו שם הקב"ה עשאו עני איך אני יסתור גזירתו ויתן לו צדקה, **כך ינהגו איתו מידה כנגד מידה**, שאם הוא יחלה ויקרא לרופא שירפאהו, לדעתו המשובשת של בעה"ב איך יבקש לסתור גזרתו יתברך שנתן לו החולי? אלא מוכרח שיאמר שהקב"ה שנתן החולי מתרצה בזה שיתרפא, כי רחום וחנון הוא ומזה יתעורר אדם לבטל דעתו בעצת יצרו, ויתן צדקה לעניים. (ע"י מדרש רבה פרשת נשא פרשה ט')

(החידושים נלקחו מתוך הספר "ופרינו מתוק"
להרב ארז חזני שליט"א)

סיפור השבוע

סיפור מרן הגאון רבי שלמה זלמן אויערבך זצ"ל: יום אחד התבשרו תושבי שכונת שערי חסד שבירושלים בבשורה משמחת – הגאון הצדיק רבי אהרון כהן, חתנו של רבינו החפץ חיים, הגיע לארץ ישראל, והחליט לקבוע את משכנו בשכונתם.

הדבר עורר התרגשות גדולה, והכל קיבלו את פניו בכבוד גדול והעמידו לרשותו דירה נוחה עם כל הדרוש.

והנה, לאחר פרק זמן קצר של כמה חודשים, תושבי השכונה הבחינו, **כי רבי אהרון נעדר מבית הכנסת למשך שבוע ימים**, ואף ברחובות השכונה אינו נראה כלל. ניגשו אל ביתו ונקשו בדלת, ולאחר דקות ארוכות שלא נענו, חששו כי חלילה אירע דבר מה, ופתחו בעצמם את הדלת. להפתעתם המרובה, הבית היה ריק לחלוטין מכל דבר. ניסו לברר אצל השכנים שמא מישהו מהם יודע **להיכן נעלם** רבי אהרון, אך נענו בשלילה.

משראו כן הגבאים, הכריזו בבית הכנסת: "האם יש מאן דהו שיודע מה התרחש עם רבי אהרון, **ולהיכן נעלם**?"

והנה, אחד המתפללים, יהודי, זקן, קם וסיפר כמסיח לפי תומו: **"ראיתי את רבי אהרון יוצא מן השכונה לפני כשבוע ימים עם כל מטלטליו, בעגלה שנסעה לעבר העיר יפו..."**

הדבר היכה בתדהמה את כל הציבור, 'מה אירע לרבי אהרון שהביא אותו לעזוב את השכונה בצורה מסתורית כל כך?!'

החליטו ראשי הציבור לשגר משלחת לעיר יפו, כדי לאתר את רבי אהרון, לפענח את פשר התעלומה, ולנסות לשכנעו לחזור לשכונה.

כאשר הגיעה המשלחת אל רבי אהרון, קיבלם בחביבות ובסבר פנים יפות, ולאחר מכן המשיך ואמר להם: כנראה הגעתם לברר אודות עזיבתי הפתאומית, הנני ואסביר לכם:

ובכן, כאשר באתי להיפרד מחותני הגדול החפץ חיים טרם נסיעתי לארץ הקודש, שאלתי בעצתי, היכן הוא ממליץ להתגורר בארץ ישראל – בירושלים או בצפת, בחברון או שמא ביפו. השיב חותני

הקדוש: "לא כל כך חשוב היכן תתגורר, אך **דבר אחד הבטח לי בתקיעת כף – ממקום של המחלוקת ברח במהירות. והיה אם**

נקלעת למקום כזה, עזוב אותו מיד!"

ואכן, הבטחתי זאת לחותני בתקיעת כף.

והנה – ממשיך רבי אהרון ומספר – לאחרונה התעורר דין ודברים בבית הכנסת שבשכונתכם, בנוגע למשרת הגבאות, ואז,

כשהבחנתי שעלולה לפרוץ כאן אש המחלוקת, נתקפתי בחרדה עצומה: הרי אינני יכול להמשיך לגור כאן,

כדי לא להיכשל ח"ו בעוון החמור של העובר על הבטחה הנעשית בתקיעת כף על כן נאלצת לעזוב את המקום באופן מידי..."

(עונג שבת).